

Drie, vier, zes en negen. Drie, vier, zes en negen.

Ik lig in bed, maar ik slaap niet. Ik staar naar het plafond, ook al kan ik dat niet zien. Het is pikkedonker. En stil. Mijn broers liggen naast me, ze slapen in een stapelbed. Ik wacht tot ze snurken, pas dan durf ik op te staan. Snurken betekent diep slapen en diep slapen betekent niet betrappt worden.

Dat mag echt niet gebeuren. Niet door mijn broers, maar vooral niet door mijn vader. Hij slaat me dood als hij weet wat ik van plan ben. Niet echt, natuurlijk. Maar de straf zal niet mals zijn.

Drie, vier, zes en negen, herhaal ik in mijn hoofd. Drie, vier, zes en negen.

Vrijdag snurkt! Dat is mijn oudste broer. Hij is vernoemd naar een oude vriend van papa. Nu Poll nog. Zo heet mijn andere broer. Hij is vernoemd naar een papegaai. Daar is Poll niet blij mee. Mijn broer, bedoel ik. Die papegaai zal het best leuk vinden dat een mens naar hem is vernoemd. Een irritant mens, dat wel. Zo iemand die alles herhaalt wat mijn vader zegt. Wat dat betreft lijkt mijn broer ook echt op een papegaai.

Ik ben wel blij met mijn naam. Ruby hoor je niet vaak. Je leest het ook zelden. En ik lees veel, dus ik kan het weten. De meeste kinderen kunnen niet lezen en schrijven. Ik kan het allebei. Van papa geleerd. Papa kan veel. Eigenlijk alles. Behalve

zijn jongste kind tegenhouden. Dat gaat hem niet lukken.

Poll snurkt nu ook!

Ik ga rechtop zitten en zet mijn voeten op de houten vloer. Het is een maanloze nacht. De maan is wel ergens, maar de wolken vinden zichzelf belangrijker. Ik tast onder mijn bed en haal mijn plunjezak tevoorschijn. Hij is gevuld met vellen papier, een potlood, een fles water, wat gedroogde vleesreepjes (zodat ik genoeg te eten heb tot ik op het schip ben; in het ruim is vast voldoende voedsel te vinden) en gereedschap. Ik doe de zware zak om mijn schouder. Iets te snel – het geklingel van glas en metaal vult de kleine kamer. Na een paar keer ademen en luisteren – Poll en Vrijdag snurken gelukkig door – begin ik te lopen.

Mijn handen houd ik voor me uit. Ik ken onze slaapkamer goed, maar als ik ergens tegenaan bots, schieten mijn broers vast en zeker wakker. En dan is het plan afgelopen voor het goed en wel begonnen is.

Ik schuifel naar de deur. Mijn broek zakt wat af. Niet zo gek, het is niet mijn broek, maar die van Poll. Ik heb kleren van hem gepakt. Kleren die hij nauwelijks meer draagt, en hopelijk niet zal missen. Maar mij zijn ze net iets te groot. Het shirt gaat nog wel, maar de broek wil naar de grond. Ik houd de band met één hand vast en loop verder.

De deur heb ik snel gevonden. Blijkbaar onthoudt je hoofd wat je vaak zonder na te denken doet. Ik open de deur. Ook op de gang is het donker. Dat betekent dat papa naar bed is. Gelukkig. Een heel enkele keer blijft hij de hele nacht op. Dan zie ik op de muren van de overloop de weerschijn van het flakkerende vlammetje beneden, en hoor ik hem praten. Niet tegen zichzelf. Tegen iemand anders. Ik denk tegen mama.

Voetje voor voetje loop ik naar de trap. Met mijn blote tenen voel ik de richel van de eerste tree.

Drie, vier, zes en negen. Drie, vier, zes en negen. De eerste twee traptreden kraken niet. Maar nummer drie en vier wel. Die sla ik over. Daardoor moet ik een klein sprongetje maken. Ik land op de vijfde tree. Hoor ik iets? Heeft iemand mij gehoord? Ik geloof het niet. Ik sla tree zes en negen over en dan ben ik geruisloos beneden gekomen.

Hoogmoed komt voor de val. Dat betekent dat mensen die overmoedig zijn geworden, soms hard op hun bek gaan. Niet letterlijk, maar figuurlijk. Ik ben nu hoogmoedig geworden. Daardoor let ik minder goed op. En daardoor struikel ik over een paar laarzen. Ik ga hard op mijn bek. Letterlijk. Mijn plunjezak valt met veel kabaal naast me op de houten vloer.

Ik blijf liggen. Ik voel geen pijn, wel angst. Ik luister. Gestommel boven. Dat is niet goed. Blijf ik hier liggen in de hoop dat papa weer gaat slapen? Of pak ik door en ren ik naar buiten?

Ik doe het laatste. Ik krabbel overeind, grijp de zak en sprint naar de deur. Die doe ik zachtjes maar snel open en dan weer vlug achter me dicht. Ik ren over het grindpad, klim in de wagen en trek het dikke zeil over me heen.

Ik sluit mijn ogen en hijg. Ik adem vier seconden in en vier seconden uit. Dat doe ik tien keer. Dan ben ik rustig en durf ik door een kier naar het huis te gluren. In de woonkamer gaat een lichtje aan. Ik zie mijn vader met een kaars rondlopen. Hij kijkt uit het raam! Ik duik weg en tel tot tien. *Geen domme dingen doen, Ruby. Geduldig zijn.* Ik tel nog een keer tot tien en pas dan durf ik weer te kijken.

Het lichtje is nu boven, in papa's slaapkamer. Dan gaat de kaars uit. Papa heeft hem uitgeblazen en ik adem opgelucht uit. Het eerste deel van mijn plan is gelukt.

Ik schrik wakker van stemmen. Mijn vader en Vrijdag staan vlakbij met elkaar te praten. Ik maak me zo klein mogelijk, ook al lig ik verstopt onder het zeil, tussen kratten en vaten.

‘Ze komt wel terecht, pap, je weet hoe ze is,’ zegt Vrijdag.

‘Uitgerekend vanochtend!’ briest papa. ‘Ze mag verdwijnen wanneer ze wil, maar waarom nou vandaag?’

‘Misschien is Ruby vergeten dat je vertrekt.’

Papa is stil. In mijn hoofd zie ik zijn blik. Een Ruby-vergeet-nooit-watblik.

‘Ik hoorde vannacht wel wat,’ zegt hij dan.

‘Wat dan?’

‘Een soort bonkgeluid.’

‘Bonk?’ Ik hoor de glimlach in de stem van mijn broer.

‘Ja, bonk.’

‘Nou, pap, ik maak Poll zo wakker en dan gaan we haar zoeken. Ze is vast in het bos, eilandje spelen. Komt goed, we gaan haar vinden.’

‘Beloof het.’ Er klinkt wanhoop door in papa’s stem. ‘Kijk me aan en beloof het.’

‘Ik beloof het, pap,’ zegt Vrijdag.

Ik kan dit niet. Ik moet zeggen dat ik me hier verstopt, uitleggen dat ik een grapje uithaal. Mijn vader knuffelen en uitzwaaien. Thuisblijven. Geen avontuur beleven. De rest van mijn leven

dromen over werelden die ik nooit zal bezoeken. Trouwen, kinderen krijgen en doodgaan.

Dat klinkt afschuwelijk. Ik blijf zitten.

‘Zit het gareel goed vast, pap?’ vraagt Vrijdag. Nu klinkt hij net zo bezorgd als mijn vader. Angst is blijkbaar besmettelijk. Voor mijn broers en vader kan alles altijd misgaan. Zo vermoeiend! Alles kan ook altijd lukken. Waarom gaan ze daar nooit van uit? Dat het ook allemaal goed kan gaan? Ik ga daar nu wel van uit. Al is het maar om mijn angst te sussen.

‘Ja, ik denk het wel,’ zegt papa. ‘Maar ik controleer het nog wel even.’

Ik hoor voetstappen in het grind. Gesnuif van het paard dat de wagen gaat trekken. Ik hoor dat papa de leidsels controleert. Dan loopt hij weer terug naar het huis.

‘Heb je alle spullen bij je?’ vraagt Vrijdag.

‘Ja. Ik heb gisteren alles ingepakt en afgevinkt.’

‘Controleer het nog even, pap.’

Vrijdag! Pukkelige knuppel! Nu gaat mijn vader tussen de spullen kijken. Ik grijp een deken die naast me ligt en wikkel mezelf er helemaal in. De dikke stof zorgt ervoor dat ik bijna niet kan ademen, en ik hoor ook een stuk slechter. De stemmen klinken verder weg. Ineens hoor ik voetstappen dichterbij komen. Dan een harder geluid. Van zeil dat van de wagen wordt getrokken. Ik houd de weinige adem die ik nog heb, in.

‘Vijf vaten, drie kisten, zes touwen,’ somt mijn vader op. ‘En twee dekens. Wacht, ik zie er maar één.’

‘Ligt de andere nog binnen?’ roept Vrijdag.

‘Eh... Nee, ik zie hem al. Hier ligt hij.’ Dan voel ik papa’s hand. Vlak naast mijn hoofd! Hij aait de deken. ‘Dit is mijn lievelingsdeken,’ zegt hij. ‘Zonder deze kan ik niet slapen.’

Ik beweeg geen vin. Mijn borst doet pijn. Van mijn adem

inhouden en het knagende schuldgevoel.

Dan verdwijnt zijn hand en hoor ik dat het zeil weer over de spullen wordt gelegd.

Voorzichtig schuif ik de deken van me af en haal diep adem.

Mijn vader en broer zeggen elkaar gedag. Niet veel later komt de wagen in beweging. In gedachten zie ik mijn vader op de bok zitten, op de verhoging aan de voorkant van de wagen, met de teugels in zijn handen.

Dat ging maar net goed. Net goed is niet goed genoeg. Voor- dat we in de haven zijn, moet ik een nieuwe verstopplek vinden. Een betere plek dan in de lievelingsdeken van mijn vader.

Ik ben in een vat met gedroogd vlees gekropen. Dat is nog smeriger dan je denkt. Ook al is het lang houdbaar en best lekker om te eten, het ruikt zo sterk dat ik er misselijk van word. Ik denk dat het vlees ook niet smakelijker wordt van mijn zwellende lichaam.

De wagen dendert over de stenen straten. Volgens mij zit ik al onder de blauwe plekken. Maar de pijn doet me niks. Ik ben blij dat ik niet ontdekt ben. En nog blijer dat ik na al die jaren eindelijk onderweg ben. Mijn verhaal is begonnen.

De tocht naar de haven duurt niet lang. Wanneer de wagen tot stilstand komt, hoor ik mijn vader praten met iemand. Ook hoor ik krijsende zeemeeuwen op zoek naar eten, gebonk van spullen die op schepen worden geladen en het geroezemoes van mensen die onderhandelen over koopwaar.

‘Uitladen, mannen!’ roept iemand. ‘De inhoud van deze wagen moet naar *De Majesteit*!’

Nu moet ik opletten. Het deksel moet op het vat blijven. Ik hoor spullen verschuiven. Dat voel ik ook, alles trilt en ik tril mee. Dan ga ik de lucht in! Sterke handen tillen het vat omhoog. Ik voel iemand lopen, ik hoor hem ademen. ‘Waar mag deze?’ roept hij. We bewegen niet meer.

‘Wat is het?’ hoor ik iemand anders schreeuwen.

‘Voedsel, denk ik.’

Dat weet ik wel zeker. Ik voel het gedroogde vlees tussen mijn tenen.

‘Eten mag op het achterdek!’ wordt er geroepen.

We lopen weer. En dan, met een knal die ik in mijn kaken voel, wordt het vat neergezet. De tranen springen me in de ogen. Ik bijt op mijn lippen om een pijnkreun te onderdrukken.

BAM! Een harde klap op het deksel. Heeft iemand erop geslagen? *BAM!* Een klap aan de zijkant. *BONK! BAM! KLAP!* O, ik snap het al: dit vat wordt aan alle kanten ingesloten door andere spullen! Grote, zware dingen die het voor mij onmogelijk maken om te ontsnappen. Ik kan geen kant op. Dit vat is niet mijn reismiddel, het wordt mijn doods-kist.